

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-1 У. 3205/16 (2013)
Дана 17.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судијског саветника Јелене Искић, као записничара, одлучујући по тужби тужиоца Српске православне цркве, Епархије ..., Српске православне црквене општине ..., коју заступа Мирослав М. Николић, адвокат из Београда, 27. марта број 11/I, против тужене Агенције за реституцију Републике Србије, Јединице за конфесионалну реституцију Београд, Немањина 4, ради поништаја делимичног решења број 46-00-116/10 од 01.11.2012. године, у предмету враћања имовине, уз учешће заинтересованих лица: Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво РС, Београд, Немањина 22, Аутономне покрајине Војводине, коју заступа Покрајинско правобранилаштво Нови Сад, Булевар Михајла Пупина 6 и Основне школе "... из ..., након одржане усмене јавне расправе дана 15.06.2016. године, у нејавној седници већа одржаној дана 17.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Српска православна црква, Епархија ..., Српске православне црквене општине ... да заинтересованом лицу Аутономној покрајини Војводине накнади трошкове управног спора у износу од 18.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од истека рока за добровољно извршење до исплате.

Образложење

Правноснажном пресудом Управног суда, Одељење у Новом Саду, број III-1 У. 688/13 од 07.05.2015. године уважена је тужба тужиоца, поништено делимично решење Агенције за реституцију Републике Србије, Јединице за конфесионалну реституцију, Београд број 46-00-116/10 од 01.11.2012. године и предмет враћен туженој на поновно одлучивање, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова управног спора исплати износ од 52.370,00 динара у року

од 15 дана од дана пријема пресуде, а одбијен је захтев заинтересованог лица АП Војводине Нови Сад за накнаду трошкова управног спора.

Против наведене пресуде Управног суда тужена Агенција за реституцију Републике Србије, Јединица за конфесионалну реституцију, је поднела захтев Врховном касационом суду за преиспитивање судске одлуке, пресуде Управног суда, Одељења у Новом Саду III-1 У. 688/13 од 07.05.2015. године.

Врховни касациони суд је, пресудом број Узп 547/2015 од 13.01.2016. године, захтев уважио, укинуо пресуду Управног суда, Одељења у Новом Саду III-1 У. 688/13 од 07.05.2015. године и предмет вратио суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд у својој пресуди наводи да чињеница да у листу непокретности нису уписани посебни физички делови зграде не значи да зграда није етажирана, јер су у конкретном случају одређена лица стекла различита права на појединим становима – посебним физичким деловима. Како су у међувремену, од одузимања имовине, физичка лица стекла право својине на делу предметне непокретности, у поступку реституције више није могло да се стекне право својине на згради, већ само на становима у тој згради, то јест, зграда, као целина, не може да буде предмет враћања, већ само поједини њени делови, те да је правилно одлучио тужени орган доносећи делимично решење као у ставу 1.-5. диспозитива. Врховни касациони суд такође налази да су неосновани разлози образложења побијане пресуде, да није јасно о ком преосталом делу захтева поступак није довршен и да га треба наставити ради решавања, јер је ставом 6. диспозитива оспореног решења тужени орган утврдио право подносиоца захтева на реституцију стана број 1 у наведеној згради и делу кп.бр. ... КО ... сразмерно припадајућем стану број 1, с тим да ће се о облику реституције одлучити накнадно, када се за то буду стекли законом предвиђени услови. Додаје, како је тужени орган јасно навео о ком преосталом делу захтева поступак није довршен и да га треба наставити ради решавања, не стоји став Управног суда да је диспозитив предметног делимичног решења нејасан и да је његовим доношењем учињена битна повреда правила поступка из одредбе члана 198. став 2. у вези са чланом 205. Закона о општем управном поступку.

Оспореним делимичним решењем ставом 1. диспозитива одлучено је да се захтев усваја враћа имовина и утврђује право својине Српској православној црквеној општини ..., Епархије ..., Српске православне цркве на: стану број 2, у површини од 54м² и стану број 3, у површини од 38м², који се налазе у ... у згради уписаној под бројем зграде 1, на катастарској парцели број ... К.О. ...; катастарској парцели број ... К.О. ..., осим у делу ове парцеле припадајућег сразмерно стану број 1, површине 68м², који се налази у згради уписаној под бројем зграде 1, на катастарској парцели број ...; помоћним објектима уписаним под бројем зграде 2 и 3, на катастарској парцели број ... К.О. ..., све уписано у лист непокретности број ... К.О. ..., као државна својина Републике Србије, носиоца права коришћења Основне школе "...", ... Ставом 2. диспозитива обавезана је Република Србија као власник станова и помоћних објеката из става 1. диспозитива решења, а АП Војводина као ванкњижни титулар права јавне својине на катастарској парцели број ... К.О. ..., осим у делу ове парцеле припадјућег сразмерно стану број 1 постојећем у згради уписаној под бројем зграде 1 на катастарској парцели број ... К.О. ..., да наведене непокретности предају у својину Српској православној црквеној општини ..., Епархије ..., Српске православне цркве, у року од 30 дана од дана извршности овог решења. Тачком 3. диспозитива обавезана је ОШ "..." из ... као корисник стана број 3 из става 1. диспозитива решења, да исти преда у државину Српској православној црквеној општини ..., Епархије ..., Српске православне цркве, у року од 30 дана од дана извршности овог решења, а

стан број 2 из става 1. диспозитива решења у року од 30 дана од дана када наступи неки од разлога предвиђен Законом о становању за престанак својства носиоца станарског права ..., односно кругу лица који сходно Закону о становању имају право да наставе закуп предметног стана. Ставом 4. диспозитива наложено је органу надлежном за упис права на непокретностима да по извршности овог решења изврши упис права својине Српске православне црквене општине ..., Епархије ..., Српске православне цркве, на непокретностима из става 1. диспозитива у јавне књиге у којима се врши упис права на непокретностима. Ставом 5. диспозитива наведено је да ће на основу овог решења надлежни орган за упис права на непокретностима извршити брисање свих хипотекарних терета забележних у било чију корист на непокретностима из става 1. диспозитива решења. Ставом 6. диспозитива Српској православној црквеној општини ..., Епархије ..., Српске православне цркве, утврђено је право на реституцију стана број 1 површине 68м², постојећег у згради у ..., уписаној под бројем зграде 1 на катастарској парцели број ... К.О. ..., као и делу катастарске парцеле број ... К.О. ..., сразмерно припадајућем стану број 1 у згради уписаној под бројем зграде 1 на наведеној катастарској парцели, с тим да ће се о облику реституције одлучити накнадно, када се за то буду стекли законом предвиђени услови. Тачком 7. диспозитива одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

У тужби поднетој Управном суду дана 16.01.2013. године и допуни тужбе која је примљена у Управном суду дана 17.01.2013. године, тужилац оспорава законитост делимичног решења тужене због погрешне примене материјалног права, повреде правила поступка, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и због тога што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Истиче да је предмет његовог захтева и породична стамбена зграда уписана под бројем 1 у ..., у улици ..., на кат. парц. бр. ..., уписана у лист непокретности број ... К.О. ... на којој је власник Република Србија, а корисник ОШ “...” из .... Сматра да су били испуњени законски услови за враћање исте из члана 9. у вези са чланом 7. став 1. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама. Наводи да тужена оспореним делимичним решењем није вратила тужиоцу ту зграду, нити је дала разлоге у погледу тог дела захтева. Истиче да откуп једног од станова, који се налазе у тој згради на основу одредаба чланова 7. и 8. наведеног закона, нема никаквог утицаја на враћање зграде која је предмет захтева. Додаје да је тужена погрешно применила одредбе члана 8. став 1. и 2. и члана 10. наведеног закона јер није вратила тужиоцу стан број 1 у предметној згради, иако је ... откупио тај стан на основу незаконитог уговора о откупу. Наводи да је тужена у образложењу оспореног решења констатовала да је од ОШ “...” у поступку навела да је стан број 1, откупила ..., али из уговора о откупу стана бр. 53 од 01.04.1993. године, који не садржи судску оверу потписа, произлази да је стан откупио ..., а не .... Из решења ОШ “...” број 142 од 22.02.1979. године, се види да је стан додељен на коришћење .. а не ..., а у уговору о откупу стана нема позива на пуномоћје дато ... од стране .... Сматра да је у питању стан за службене потребе из члана 7. тада важећег Закона о стамбеним односима због чега се на истом није могло стећи станарско право. Истиче да је ОШ станове у наведеној згради водила као службене и додељивала их као школске станове, па се исти нису могли откупити по уговору о откупу. Из тих разлога сматра да разлози из оспореног решења који се односе на тај стан су контрадикторни са исправама у списима, као и да у том делу чињенично стање није правилно и потпуно утврђено. Оспорава побијано решење и у делу који се односи на стан број 2, јер тужена својство носиоца станарског права, односно права закупа на неодређено време на истом није утврдила на основу уговора о закупу, већ само на основу решења о давању стана на коришћење, од стране ОШ. Сматра да је на тај начин тужена без икаквог релевантног доказа из члана 7. Закона о становању признала станарско право ... на стану број 2, иако је чињенично стање у погледу истог погрешно и непотпуно утврђено. Наводи да тужена у ставу 3.

диспозитива побијаног решења супротно материјално правним одредбама није одредила предају стана број 2 у државину тужиоцу, већ је одлучила да исти преда тужиоцу тек када дође до престанка својства носиоца станарског права ..., односно чланова њене породице. Предлаже да суд тужбу уважи, пресудом поништи оспорено делимично решење тужене и сам реши управну ствар, јер природа ствари то дозвољава, а утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за то или да тужбу уважи, поништи побијано делимично решење и предмет врати туженој на поновно одлучивање. На усменој јавној расправи 22.04.2015. године и у поднеску достављеном суду 09.06.2016. године тужилац је тужбу прецизирао тако што тражи да суд поништи оспорено делимично решења број 46-00-00116/10 од 01.11.2012. године и то: став 1. диспозитива у делу којим тужиоцу није враћена имовина и утврђено право на предметној породичној стамбеној згради на катастарској парцели број ..., уписаној под бројем 1, у листу непокретности број ... К.О. ..., као и на стану број 1 површине 68м², који се налази у тој згради, те на припадајућем делу катастарске парцеле број ... К.О. ..., који припада том стану број 1 површине 68м²; став 2. диспозитива у делу којим је изузета обавеза Републике Србије и АП Војводине да тужиоцу предају у својину сразмерни део катастарске парцеле број 1064 К.О. ..., сразмерно стану број 1, у предметној згради, на тој катастарској парцели; став 3. диспозитива у делу којим је обавезана ОШ "...” из ..., да стан број 2 у површини од 54м² преда у државину тужиоцу, условљена наступањем неког од разлога предвиђених Законом о становању за престанак својства носиоца станарског права ..., односно кругу лица који сходно Закону о становању, имају право да наставе закуп предметног стана; став 6. диспозитива оспореног делимичног решења само у случају ако суд поништи побијано делимично решење туженог у делу који се односи на став 1. диспозитива, у погледу стана број 1 и припадајућег дела катастарске парцеле број ... К.О. ..., сразмерно том стану.

На одржаној усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца је остао код поднете тужбе и постављеног тужбеног захтева, као и навода из поднеска од 09.06.2016. године, с тим што је појаснио делове из наведеног поднеска, а у односу на одлуку Врховног касационог суда. Истиче да је предмет тужбе само онај део захтева који није враћен у натуралном облику, а што тужилац сматра да му треба бити враћено и друго, како је то наведено у тужби и поднеску. Наводи да делимично решење не садржи одлуку о делу захтева који се односи на предметну зграду где практично има део захтева о коме не постоји одлука, што самим тим оспорени управни акт чини незаконитим. Сматра да Врховни касациони суд прејудуцира одлуку Управног суда, где суд може само да уважи тужбу и предмет врати туженом органу на поновно одлучивања. Истиче да у вези дела да ли је зграда етажирана или не, нема простора за импровизацију јер постоји катастарско стање. Сматра да се у односу на стан број 1 мора применити члан 7. Закона о стамбеним односима, а тужена је пропустила да утврди да ли су лица која живе у том стану запослена у школи, што важи и за стан број 2, где је тужена утврдила да се тужиоцу врати својина, али не и државина, с обзиром да се ради о службеним становима. Остаје у свему код захтева за поништај оспореног делимичног решења у побијаном делу и тражи трошкове управног спора у укупном износу од 183.000,00 динара, увећане за судске таксе и то за 3 образложена поднеска по 36.000,00 динара и за 2 приступа на усмену расправу по 37.500,00 динара.

У писменом одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при оспореном делимичном решењу од 01.11.2012. године и разлозима датим у образложењу истог. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану. Наводи да се откупљени стан не може вратити у натуралном облику, јер би тиме било прекршено уставно начело заштите стечених права из члана 58. Устава Републике Србије, а осим тога указао је на одредбе члана 8. став 1. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама. Истиче да

заједнички делови зграде за које тужилац наводи да му нису враћени у својину сходно Закону о основама својинскоправних односа представљају заједничку недељиву својину власника посебних делова зграда (станава) и не могу бити у правном промету па из тог разлога нису ни враћени. Указује да је породица ..., откупила стан број 1 и да је тужена на основу писмених доказа у списима предмета, које странке у поступку нису оспоравале утврдила да је тај стан површине 68 м² у згради број 1 на катастарској парцели број ... К.О. ..., откупљен од стране ... пре ступања на снагу Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама у складу са тада важећим законским прописима. Како у односу на наведени стан нису испуњени услови за натуралну реституцију као ни за сразмерно припадајући део катастарске парцеле ... К.О. ..., тужена је донела одлуку као у ставу 6. диспозитива оспореног делимичног решења. Наводи да је ОШ “...” из ... решењем број 338 од 14.09.1971. године доделила двособан стан на коришћење ..., која је удајом променила презиме. Чињеницу да се ради о стану број 2, који је решењем ОШ “...” из ... (сада ОШ “...”) број 338 од 14.09.1971. године, а на основу Одлуке савета радне заједнице од 25.06.1971. године додељен на коришћење ..., тужена је утврдила увиђајем на лицу места дана 28.06.2011. године као и оценом свих изведених доказа у проведеном поступку. На одржану усмену јавну расправу тужени није приступио, иако је уредно позван, свој изостанак није оправдао, нити је тражио одлагање расправе.

Заинтересована лица нису доставила писмене одговоре на тужбу.

На одржану усмену јавну расправу није приступио законски заступник заинтересованог лица Републике Србије, Државни правобранилац, иако је уредно позван, свој изостанак није оправдао, нити је тражио одлагање расправе.

На одржаној усменој јавној расправи пуномоћник заинтересованог лица АП Војводине је изјавила да се противи тужби и постављеном тужбеном захтеву и да се у свему придружује наводима из одговора туженог на тужбу. Истиче да Аутономна покрајина Војводина није активно легитимисани јер никада није стекла својину над непокретностима, нити је преузела својину над школом, односно оснивачка права, према Закону о утврђивању одређених надлежности АП Војводине како је то наведено у одлуци. Предложила је да суд тужбу одбије као неосновану, а доставила је трошковник за накнаду трошкова за приступ на расправу од 36.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пуномоћник заинтересованог лица Основне школе “...” из ... је изјавио да остаје код свих навода изнетих у претходном поступку, односно да се у свему придружује наводима писаног одговора туженог и предлаже да суд тужбу тужиоца одбије.

Оцењујући законитост оспореног решења, у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) ценећи наводе тужбе, поднеска тужиоца од 09.06.2016. године, одговора на тужбу, изјашњења тужиоца на писмени одговор туженог на тужбу, наводе пуномоћника тужиоца, пуномоћника заменика покрајинског правобраниоца и пуномоћника Основне школе “...” из ..., на усменој јавној расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног делимичног решења произлази да је предмет захтева за враћање имовине породична стамбена зграда сада уписана под бројем зграде 1 на катастарској парцели број ... у Улици ... у ... (раније улица ...), помоћне зграде

уписане под бројем 2 и 3 на наведеној катастарској парцели и катастарска парцела број ..., а све уписано у лист непокретности број ... К.О. ....

Према образложењу оспореног решења и стању списка предмета тужени орган је увидом у одлуку Месног народног одбора ... бр. 349 од 08.02.1946. године, преиначену одлуком Окружног аграрног суда Нови Сад бр. 1996 од 20.02.1946. године, решење Комисије за национализацију при ОНО ... бр. 03-1631/14-59 од 24.09.1959. године, зкул.бр. ... КО ..., уверење о идентификацији парцела Службе за катастар непокретности Нови Сад бр. 952-260/2010-II од 27.05.2010. године, те увидом у извод из листа непокретности бр. ... КО ..., утврдио да је тужиоцу решењем Комисије за национализацију при ОНО ... бр. 03-1631/14-59 од 24.09.1959. године, национализована кућа у ул. ..., саграђена на земљишту уписаном у зкул. бр. ... КО ... под парцелом бр. ... од 83 кв.хв, заједно са наведеном грађевинском парцелом. Међутим, увидом у стари зкул. бр. ... КО ..., је утврђено да је у наведеном решењу Комисије за национализацију при ОНО Футог од 24.09.1959. године учињена омашка у куцању и погрешно означен кућни број национализоване непокретности као ..., уместо ..., будући да је у зкул. бр. ... КО ... на кат. парцели бр. ... КО ..., површине 83 кв.хв, у својини тужиоца, била уписана кућа и двориште у улици .... Кат.парцела бр. ... КО ... старог премера, по култури врт у ул. ..., површине 287 кв.хв., у поступку аграрне реформе по коначној одлуци Окружног аграрног суда Нови Сад бр. 1996 од 20.02.1946. године остављена је у својину подносиоцу захтева. Међутим, иста је сходно члану 1. став 2. Закона о национализацији зграда и грађевинског земљишта национализована ex lege као земљиште у ужем грађевинском реону, будући да је заједно са кат. парцелом старог премера бр. ... КО ... на којој се налазила национализована зграда у ул. ..., а како то следи из уверења о идентификацији Службе за катастар непокретности Нови Сад од 27.05.2010. године, ушла у састав кат. парцеле новог премера бр. ... КО ..., која је у лист непокретности бр. ... КО ... уписана као својина Републике Србије, са правом коришћења ОШ "...". Увидом у уверење о идентификацији парцела Службе за катастар непокретности Нови Сад од 27.05.2010. године и Извод из листа непокретности бр. ... КО ... утврђено је да се на кат. парцели бр. ... КО ..., укупне површине 0.13.29 ха налазе уписане 3 зграде, и то под бројем зграде 1 породична стамбена зграда, а под бројем зграде 2 и 3 помоћне зграде, све у својини Републике Србије, са правом коришћења ОШ "...". Увиђајем на лицу места дана 28.06.2014. године утврђено је да објект у улици ... (ранији назив улице ...) представља приземну кућу у облику ћириличног слова Г, да се у истој налазе три стана у која се улази са дворишне стране, старијег је датума градње, а по местимично отпалим деловима фаседе са свих страна објекта види се да је грађена од черпића, а у темељу од цигле, док је кровна конструкција од црепа. Зграда је остала у истим габаритима као у време национализације. Металном капијом која се налази са десне стране куће, улази се у двориште, са леве стране зграде од уласка у двориште се налази стан број 2, у који се улази преко степеника, и то прво у мањи ходник у чијем се продужетку налази кухиња и купатило, из кухиње се даље улази у једну дневну и спаваћу собу, а из ове у другу спаваћу собу. Предметни стан користи ..., учитељица у пензији, којој је школа дала стан на коришћење по решењу од 14.09.1971. године. Улаз за стан број 1 у наведеној згради налази се на трему у десном углу дворишног дела објекта. Стан је откупљен од стране сада пок. ... по уговору о откупу стана овереном код Општинског суда у Новом Саду под Ов. бр. 11789/93 дана 01.04.1993. године. Наведени стан је, према оставинском решењу Општинског суда у Новом Саду О бр. 2422/08 од 09.10.2008. године, наследила његова ћерка ..., рођ. .... Улаз у трећи стан у згради – стан бр. 3, налази се у Г продужетку објекта, у исти се улази преко трема, а стан се састоји од ходника који је намештен као соба, у чијем се продужетку налази шупа, а из ходника се улази у једну већу дневну и спаваћу собу. Предметни стан, користи ... са петоро деце, којој је стан дат на коришћење одлуком Школског одбора од 12.09.2006. године, без плаћања накнаде, уз обавезу

да редовно измирује месечне рачуне за комуналије. Утврђено је да се на трем којим се улази у стан бр. 3 према башти наслањају 2 шупе склоне паду, прављене од черпића, а на њих и једна дашчана шупа, док се у дну дворишта налази и мања башта. Из прилога који је достављен уз допис ЈП “Информаика” Нови Сад, утврђено је да се на адреси ..., ул. ..., за стан број 1, површине 68 м², као обвезник комуналних услуга води ..., за стан бр. 2, површине 54 м² ..., а за стан бр. 3, површине 38 м² ОШ “...” из .... Тужени орган је на основу утврђених чињеница закључио да су се стекли услови за доношење делимичног решења у смислу члана 205. Закона о општем управном поступку, па је применом одредби члана 7., 8., 9., 10., 13., 29. и 30. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама одлучио као у диспозитиву оспореног делимичног решења.

Одредбом члана 7. став 1. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама (“Службени гласник РС”, бр. 46/2006), прописано је да обвезник враћања непокретности, односно исплате новчане накнаде је Република Србија, привредно друштво или друго правно лице које је у моменту ступања на снагу овог закона власник одузете имовине, а ставом 2. истог члана прописано је да ако привредно друштво или друго правно лице докаже да је својину на непокретности стекло теретним правним послом, по тржишној цени у време преноса права својине или другог права које у себи садржи право располагања, то привредно друштво, односно друго правно лице остаје власник непокретности, а Република Србија је обвезник исплате новчане накнаде. Одредбом члана 8. став 1. наведеног закона прописано је да физичка лица, која су у међувремену законитим (теретним или бестеретним) правним послом стекла право својине на имовини која је била одузета црквама и верским заједницама, нису обвезници њеног враћања или исплате новчане накнаде. Одредбом члана 9. истог закона прописано је да су предмет враћања непокретности које су у моменту одузимања биле у власништву црква и верских заједница, и то: пољопривредно земљиште; шуме и шумско земљиште; грађевинско земљиште; стамбене и пословне зграде, односно идеални делови таквих зграда; станови и пословне просторије; покретне ствари од културног, историјског или уметничког значаја. Одредбама члана 10. наведеног закона прописано је да је обвезник враћања дужан да цркви, односно верској заједници врати право својине и државине на непокретности која је била одузета, ако је у приближно истом облику и стању у коме је била у време одузимања. Ако се имовина не може вратити у целини, могуће је делимично враћање, с тим да се за разлику у вредности плати тржишна накнада.

Правилно је по оцени суда, тужени орган, без повреда правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, на основу утврђеног чињеничног стања, правилно применио одредбе Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама и одлучио као у диспозитиву оспореног делимичног решења, налазећи да су се стекли услови за доношење делимичног решења, а за своју одлуку дао је разлоге које као правилне, у свему прихвата и овај суд. Ово стога што је у спроведеном поступку утврђено да је тужилац био власник кат.парцеле бр. ... и ... КО ... старог премера и куће са помоћним објектима у ул. ..., да се на месту национализових парцела данас налази кат.парцела новог премера бр. ... КО ..., уписана у лист непокретности бр. ... КО ... на којој се налазе 3 зграде и то под бројем 1 породична страмбена зграда, под бројем 2 и 3 помоћне зграде, а све у својини Републике Србије са правом коришћења ОШ “...” из ..., да је национализована кућа у ..., у ул. ..., односно сада у ул. ..., остала у приближно истом облику и стању и да се иста не користи за рад ОШ “...” из .... Како се у предметној кући налазе 2 стана која нису откупљена, односно на којима је власник Република Србија и то стан број 2, површине 54 м² и стан бр. 3, површине 38 м², стекли су се услови за њихово враћање тужиоцу у натуралном облику. Међутим, с обзиром да стан бр. 2 користи ... од 1971. године, као носилац станарског права, којој је исти дат на

коришћење на основу решења ОШ “...” бр. 338 од 14.09.1997. године (која је 1994. године променила назив у ОШ “...”), правилан је закључак туженог да овај стан не може бити враћен у посед тужиоцу све док се за то не стекну услови сходно Закону о становању. Како је у предметној кући, стан бр. 1, површине 68 м², откупљен од стране сада пок. ... по уговору о откупу стана из 1993. године, он не може бити враћен тужиоцу у натуралном олбику, као ни део кат. парцеле ... КО ..., спразерно припадајући стану бр. 1 у згради бр. 1 на овој парцели, стога је тужени орган правилно одлучио да ће о облику реституције у погледу овог дела имовине одлучити накнадно, када се за то буду стекли законом прописани услови.

Неосновани су наводи тужбе да су испуњени услови за реституцију породичне стамбене зграде уписане под бр. 1 у ...у, ул. ..., као целине, а не само појединих делова исте, из разлога што је у међувремену, од одузимања имовине, физичко лице стекло право својине на делу предметне непокретности, стога у поступку реституције зграда, као целина, не може бити предмет враћања, већ само њени поједини делови - станови, како је то правилно тужени орган одлучио у ставу 1.-5. диспозитива оспореног делимичног решења.

Правилан је закључак туженог органа, да без обзира што је увидом у наведену документацију и то у прилог број 2 копије регистарског улошка бр. 5-55 Привредног суда у Новом Саду и Статут ОШ “...” из ...а (члан 12) утврђено да је оснивач ОШ “...” Влада Републике Србије, имајући у виду да је сходно одредби члана 65. став 1. Закона о утврђивању одређених надлежности АП Војводине (“Сл.гласник РС” бр. 6/02), Аутономна покрајина Војводина од дана ступања на снагу овог закона преузела оснивачка права над ОШ “...” из ..., те да се иста у смислу одредбе члана 100. став 2. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 72/09....24/11) има сматрати носиоцем права јавне својине на кат.парцели бр. 1064 КО ..., да су неосновани наводи заинтересованог лица АП Војводине у вези преузимања оснивачких права по сили закона над ОШ “...” и легитимације исте у овом поступку у погледу дела захтева који се односи на реституцију наведене грађевинске парцеле.

Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ који није цењен у до сада спроведеном управном поступку, а који би могао бити од утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредаба члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, ценећи успех тужиоца у овој управној ствари и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде, а на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом члана 151. и члана 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/2011...55/14).

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредби чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредби чл. 153. став 1., 154. и 162. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14) и одредбе чл. 10. Закона о правобранилаштву („Службени гласник РС“, бр. 55/14), обавезао тужиоца да заинтересованом лицу Аутономној покрајини Војводина накнади трошкове управног спора у износу од 18.000,00 динара са законском затезном каматом од истека рока за добровољно извршење до исплате у складу са чланом 277. став 1. Закона о облигационим односима (“Службеном листу СФРЈ”, бр. 29/78, 39/85, 57/89 и "Службеном листу СРЈ", бр. 31/93) и то за приступ пуномоћника законског заступника заинтересованог лица Покрајинског правобраниоца на

расправу, према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), па је одлучено као у ставу 3. диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 17.06.2016 године, III-1 У. 3205/16 (2013)

Записничар
Јелена Искић,с.р.

Председик већа-судија
Сузана Гудураш,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП